er konstateret i denne medlemsstat, til en ajourføring af forarbejdningsomkostningerne i Grækenland, idet denne metode gør det muligt at foretage en realistisk omtrentlig vurdering af udviklingen i de erhvervsomkostninger, der indgår i beregningen af støtten, i denne stat. Kun fremlæggelse af beviser for, at metoden var utilstrækkelig, ville have bevirket, at Kommissionen ikke kunne anvende den.

2. Den omstændighed, at Kommissionen valgte den medlemsstats valuta, som traditionelt har været den største producent inden for Fællesskabet, som omregningsvaluta ved de omregninger og beregninger, der er nødvendige ved fastsættelsen af producentstøtten for tomatkoncentrater og ferskner i sukkeropløsning, kan ikke føre til nogen form for forvridning ved fastsættelsen af støtten for de øvrige medlemsstater, hvis ellers den samme valuta anvendes på samme måde ved de samme transaktioner. Anvendelsen af den valutakurs, der var gældende den dag, da beregningen af støtten blev foretaget, er berettiget, når der er tale om en ydelse, hvis formål ikke er at give kompensation for udgifter, der er påløbet i fortiden, men at klarlægge fællesskabsproduktionens konkurrencemæssige stilling med henblik på det kommende produktionsår.

3. Kommissionen har begået en teknisk fejl ved, idet den, ud fra et ønske om at tage hensyn til udgifterne til emballage, i forordning nr. 1615/83 også har anvendt den ordning med ensartede koefficienter, som gjaldt i hele Fællesskabet før Grækenlands tiltrædelse, på producentstøtten for tomatkoncentrater i den støtteordning, der er indført ved Kommissionens forordning nr. 1618/83, og som behandler de græske producenter og producenterne i de øvrige medlemsstater forskelligt. Anvendelsen af en og samme koefficient på de forskellige niveauer for støtten fører nemlig til en uberettiget nedsættelse af det støttebeløb, der udbetales til alle græske producenter, hvis produkt ikke har den standardemballage, der er angivet i artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1618/83, og dermed til et resultat, der er i strid med traktatens artikel 40, stk. 3, andet og tredje afsnit.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN
fremsat den 27. februar 1985 *

Høje Domstol.

I denne sag har Den hellenske Republik nedlagt påstand om, at Kommissionens forordninger nr. 1615/83 og 1618/83 (EFT 1983 L 159, s. 48 og s. 52) annulleres, for så vidt som de regulerer den producentstøtte, der skal betales for produktionsåret 1983/1984 for tomatkoncentrater og ferskner i sukkeropløsning fremstillet i Grækenland.

* Oversat fra engelsk.

Rådets forordning nr. 516/77 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT 1977 L 73, s. 1) blev ændret ved Rådets forordning nr. 1152/78 (EFT 1978 L 144, s. 1). Sidstnævnte forordning indførte en række artikler i førstnævnte forordning om ydelse af støtte til indgåelse af kontrakter mellem frugt- og grønsagsproducenter og virksomheder, der forarbejder visse af disse produkter, herunder tomatkoncentrater og ferskner i sukkeropløsning. Formålet med denne ordning var at gøre produkter af denne art fra fællesskabslande, for hvilke priserne på det pågældende tidspunkt var »betydeligt højere« end i tredjelande, konkurrencedygtige ved at gøre det muligt at fremstille dem til en lavere pris end den, der ville blive følgen, såfremt der blev betalt en rentabel pris til producenterne af friske produkter. Støtten skulle udbetales til forarbejdningsvirksomhederne, efter at produkterne var blevet forarbejdet, forudsat at betingelserne for udbetaling af støtten var opfyldt (artikel 3b, stk. 4, og 5). En af disse betingelser var, at den pris, forarbejdningsvirksomheden betalte producenterne, ikke måtte ligge under en minimumspris, som var fastsat i overensstemmelse med artikel 3a, stk. 3.

Støttebeløbet skulle fastsættes efter bestemmelserne i artikel 3b. Dennes stk. 1 bestemmer, at »støttebeløbet fastsættes på en sådan måde, at forskellen mellem priserne for fællesskabsprodukter og priserne for produkter fra tredjelande udlignes«. Stk. 2 bestemmer, at »prisen for fællesskabsprodukter fastsættes under særlig hensyntagen til: a) den i artikel 3a omhandlede minimumspris, b) forarbejdningsomkostningerne uden hensyntagen til de virksomheder, der har de største omkostninger«.

Ved den første prisfastsættelse skulle prisen for produkter fra tredjelande fastsættes på grundlag af de faktiske priser i den internationale handel. Derefter skulle prisen for sådanne produkter fastsættes under hensyntagen til disse priser og til importpriserne franko grænse i Fællesskabet (artikel 3b, stk. 3).

Artikel 3c bestemmer, at støttebeløbet og minimumsprisen skal fastsættes af Kommissionen efter den såkaldte forvaltningskomitéprocedure, der er foreskrevet i grundforordningens artikel 20. I årene efter Grækenlands tiltrædelse af Fællesskabet har Kommissionen fastsat minimumsprisen og støttebeløbet for de pågældende produkter i forordningerne nr. 1963/81 (EFT 1981 L 192, s. 16), nr. 1585/82 (EFT 1982 L 178, s. 20) og nr. 1618/83 (EFT 1983 L 159, s. 52).

For så vidt angår ferskner i sukkeropløsning, blev der i artikel 6, stk. 2, i hver af disse forordninger fastsat et fast beløb i ECU pr. 100 kg, inklusive primæremballage a) for medlemsstaterne, bortset fra Grækenland, og b) for Grækenland. Således blev beløbet i den anfægtede forordning nr. 1618/83 fastsat til henholdsvis a) 29,93 ECU og b) 14,06 ECU.

For så vidt angår tomatkoncentrater, er bestemmelserne mere indviklede. Artikel 1, stk. 2, i hver af de tre forordninger, der er henvist til, anfører støttebeløbet for 100 kg tomatkoncentrat inklusive primæremballage, der indeholder mellem 28% og 30% tørekstrakt og er pakket i enheder på 1,5 kg (»referenceproduktet«), efter et mønster, der er opstillet — omend for et andet referenceprodukt — for produktionsåret 1978/79 (Kommissionens forordning nr. 1515/78 (EFT 1978 L 178, s. 61).

Der er også her fastsat forskellige satser for det pågældende referenceprodukt a) for medlemsstaterne, bortset fra Grækenland, og b) for Grækenland. I forordning nr. 1618/83 var disse henholdsvis a) 47 og b) 30,78 ECU.

Forordning nr. 1610/78 (EFT 1978 L 188, s. 19) indførte imidlertid yderligere bestemmelser i støtteordningen. Det anførtes i forordningens betragtninger: »forskellige emballeringsformer og koncentrationsgrader for tomatkoncentrater gør det nødvendigt at fastsætte producentstøtten for et produkt med fastlagte handelskendetegn, og der skal derfor fastsættes koefficienter, som skal anvendes på støtten med henblik på at tage hensyn til forskellene, navnlig i koncentration og præsentation«. Der blev fastsat koefficienter for beregningen af støtten til tomatkoncentrater, der indeholdt mere eller mindre tørekstrakt end referenceproduktet, og som var pakket i forskellige størrelser emballage.

Det anførtes i betragtningerne til Kommissionens forordning nr. 1962/81 (EFT 1981 L 192, s. 13), at anvendelsen af disse koefficienter havde vist nødvendigheden af, »at der for de laveste og højeste koncentrationer fastsættes koefficienter, som er tættere forbundet med tørstofindholdet i de pågældende produkter; for multiplikation med nævnte koefficienter for det pågældende produkt bør der endvidere fastsættes et maksimalt forhold mellem nettovægten og vægten af varen plus [primær] emballage afhængigt af de forskellige emballager«. Forordningen indførte en ændret tabel over koefficienter for produktionsåret 1981/1982. Der blev opstillet koefficienter, der skulle anvendes ved beregningen af støtten (som en procentdel af referenceproduktet sat til 100) for tomatkoncentrater, der indeholdt mere eller mindre tørekstrakt end referenceproduktet, og som var pakket i enheder på mindre end 1,5 kg.

For så vidt angik produktionsårene 1982/1983 og 1983/1984, anførtes det i betragtningerne til Kommissionens forordninger nr. 1602/82 (EFT 1982 L 179, s. 16) og nr. 1615/83 (EFT 1983 L 159, s. 48), at erfaringen havde vist, at disse koefficienter burde opretholdes uændret, og tabellen over koefficienter blev opretholdt.

Den omstændighed, at der blev fastsat forskellige satser for medlemsstaterne, bortset fra Grækenland, og for Grækenland, både med hensyn til ferskner i sukkeropløsning og med hensyn til referenceproduktet for tomatkoncentrater, skyldes akten vedrørende Den hellenske Republiks tiltrædelse.

Aktens artikel 59 bestemmer bl.a., at priserne på græske produkter forarbejdet på basis af tomater eller ferskner, henhørende under forordning nr. 516/77 skal tilnærmes priserne i resten af Fællesskabet i syv etaper efter den i artiklen fastsatte fremgangsmåde. Aktens artikel 103 fastsætter også bestemmelser, der finder anvendelse på den støtteordning, disse sager drejer sig om. Især bestemmer artikel 103, stk. 3, følgende:

»Beløbet for den støtte, der fra Fællesskabet ydes i Grækenland, fastsættes således, at det udligner forskellen mellem niveauet for de priser for produkter fra tredjelande, der er fastsat i henhold til artikel 3b, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 516/77, og det niveau for priserne for græske produkter, der er fastlagt under hensyntagen til den i stk. 2 nævnte minimumspris og forarbejdningsomkostningerne i Grækenland, idet de virksomheder, som har de højeste omkostninger, ikke tages i betragtning. Denne støtte kan dog ikke overstige den støtte, der ydes i Fællesskabet i dets nuværende udstrækning«.

Minimumsprisen skulle fastsættes før den første tilnærmelse af priserne på grundlag af de priser, der i Grækenland under den tidligere nationale ordning var betalt til producenter af et produkt bestemt til forarbejdning, og som konstateredes i en repræsen-

tativ periode, der skulle fastsættes; hvis denne minimumspris var forskellig fra den fælles pris, skulle prisen i Grækenland ændres ved begyndelsen af hvert år efter tiltrædelsen i henhold til de i artikel 59 fastsatte bestemmelser.

Den 31. marts 1983 fremsendte den græske regering efter en anmodning fra Kommissionen af 8. marts 1983 sit overslag over forarbejdningsomkostningerne i Grækenland i produktionsåret 1982/1983, på grundlag af hvilket støtten for 1983/1984 skulle beregnes. Det blev anført, at omkostningerne ved forarbejdning til tomatkoncentrater ifølge oplysninger fra 36 forarbejdningsvirksomheder, der repræsenterede 84,96% af den græske produktion, udgjorde 45,19 DR pr. kg. I dette tal indgik: 4,71 DR til transport, 28,83 DR til produktion, 6 DR til administration og 6,15 DR til finansielle omkostninger.

Samtidig anslog den græske regering forarbejdningsomkostningerne for ferskner i sukkeropløsning til 42,75 DR pr. kg. Dette beløb var opdelt således: 1,33 DR til transport, 31,01 DR til produktion, 5,54 DR til administration og 4,87 DR til finansielle omkostninger. Disse tal byggede på oplysninger fra 42 forarbejdningsvirksomheder, der repræsenterede 94,44% af den græske produktion.

Kommissionen benyttede ikke disse tal. I stedet valgte den beløbet 39,64 DR pr. kg for tomatkoncentrater som referenceproduktet og 39,76 DR pr. kg for ferskner i sukkeropløsning. Den kom til førstnævnte beløb ved at tage beløbet på 33,28 DR, som repræsenterede forarbejdningsomkostningerne i 1981/1982, og forøge det med 19,1%, som inflationen i Grækenland sagdes at være på det pågældende tidspunkt. Der er intet, der tyder på, at forarbejdningsomkostningerne for ferskner i sukkeropløsning blev beregnet på anden måde.

Det væsentlige udgangspunkt for den græske regerings argumentation er tiltrædelsesaktens 103. Det anføres først, at niveauet for priserne for græske produkter skal fastlægges uafhængigt af priserne i andre medlemsstater. Dette er helt klart korrekt. Herefter anføres det, at niveauet for priserne for græske produkter skal fastlægges ved, at den minimumspris, der omtales i artiklens stk. 2, lægges til forarbejdningsomkostningerne i Grækenland. Herefter skal priserne i tredjelande trækkes fra det samlede beløb. Dette er i det væsentlige korrekt, eftersom minimumsprisen og forarbejdningsomkostningerne skal fastlægges, men det betyder ikke, at priserne kan fastsættes rent aritmetisk og nøjagtigt, da Kommissionen skal fastlægge »niveauet« for priserne i Grækenland »under hensyntagen til« (eller som der står i den franske tekst »compte tenu notamment«) minimumsprisen og forarbejdningsomkostningerne. Der er stadig et element af skøn tilbage, før man når til »niveauet« på grundlag af disse tal.

Under denne synsvinkel er der ikke noget virkeligt stridsspørgsmål om beregningen af »minimumsprisen« eller om niveauet for priserne i tredjelande. Stridsspørgsmålet er derimod beregningen af »forarbejdningsomkostningerne i Grækenland« og som følge heraf »niveauet for priserne for græske produkter« samt det støttebeløb, der fremkommer, når priserne i tredjelande trækkes fra priserne i Grækenland. I modsætning til sagsøgerne i sagerne 194-206/83, som er græske forarbejdningsvirksomheder, har den græske regering fra begyndelsen anfægtet den fastsatte pris både for referenceproduktet for tomatkoncentrater og for ferskner i sukkeropløsning.

For så vidt angik de andre medlemsstater, lader det til, at Kommissionen med hensyn til støtten for 1983/1984 tog hensyn til de forarbejdningsomkostninger, som medlemsstaterne havde opgivet for årene 1981/1982

og 1982/1983. Hvis de tal, der blev opgivet for sidstnævnte år, viste en forholdsmæssig stigning i forhold til det foregående år, som oversteg inflationen på det pågældende tidspunkt, blev tallene for 1981/1982 multipliceret med inflationsraten. Der blev fundet et gennemsnit af disse omkostninger, således at der fremkom et enkelt tal for de ni medlemsstater.

Den græske regering har for Grækenlands vedkommende anført, at de faktiske forarbejdningsomkostninger må fastlægges for hvert enkelt år på grundlag af specificerede tal, og at det ikke er tilladt blot at tage den samlede inflation som udtryk for stigningen i forhold til det foregående år.

Jeg mener, at Kommissionen i henhold til artikel 103 skal forsøge at fastlægge »forarbejdningsomkostningerne«, og dette vil sige de faktiske omkostninger, der påløber, selv om der må findes et gennemsnit. Med henblik herpå er Kommissionen berettiget til at anmode den græske regering om at indsamle de nødvendige statistiske oplysninger. Kommissionen er ikke forpligtet til uden videre at godtage disse tal. Hvis den finder dem uantagelige, har den ret til at undersøge dem nærmere, men jeg mener ikke, at den er berettiget til at forkaste dem uden at give den græske regering eller forarbejdningsvirksomhederne mulighed for at tage stilling til de spørgsmål, som Kommissionen ikke føler sig overbevist om. Det er i denne forbindelse blevet anført, at tallene var uklare, men det er ikke blevet påvist, at der blev anmodet om en tydeliggørelse, eller at en sådan anmodning ikke ville være blevet efterkommet, hvis den var blevet fremsat. Hvis der var blevet anmodet om en sådan tydeliggørelse, og Kommissionen med rette havde indtaget det standpunkt, at det ikke var godtgjort at beløbene (dvs. 45,19 DR i forarbejdningsomkostninger for tomater og 42,75 DR for ferskner) var korrekte, ville Kommissionen have været berettiget til at anvende inflationen som målestok for fastlæggelsen af forarbejdningsomkostningerne for det pågældende år, eftersom det er klart, at der må være en grænse for, hvor langt Kommissionen skal gå for at undersøge beløbene. I den foreliggende sag mener jeg imidlertid, at Kommissionen gjorde en fejl, da den simpelt hen gik ud fra inflationen både med hensyn til tomatkoncentrater og ferskner i sukkeropløsning uden at give den græske regering eller forarbejdningsvirksomhederne nogen mulighed for at overbevise Kommissionen om, at de fremlagte tal var korrekte, og at forordningens artikler 1, stk. 2, og 6, stk. 2, derfor bør annulleres, for så vidt som de vedrører producentstøtten for Grækenland.

Den græske regering har subsidiært anført, at inflationen på det pågældende tidspunkt faktisk var 21%, ikke 19,1%. Kommissionen har heroverfor anført, at sidstnævnte tal var blevet opgivet af de myndigheder, der er ansvarlige for sådanne statistiske oplysninger i Grækenland. Eftersom den græske regering ikke har bestridt dette, mener jeg, at Kommissionen kunne støtte sig på dette tal, hvis den var berettiget til at benytte inflationen som udgangspunkt ved fastlæggelsen af omkostningsstigningen.

Den græske regering har dernæst anfægtet de koefficienter, der er opstillet i bilag I til forordning nr. 1602/82, som fandt anvendelse i produktionsåret 1983/1984 i medfør af forordning nr. 1615/83. Den har først anfægtet selve den metode, hvorefter koefficienterne fastsættes, idet den har anført, at der må ske en individuel vurdering af omkostningerne ved at fremstille koncentrater ved forskellige grader og i forskellige størrelser emballage. Jeg forstår, at man har frafaldet dette argument — efter min opfattelse med rette, eftersom anvendelsen af koefficienter måske er den mest bekvemme måde, hvorpå man i forordningerne kan fastsætte det støttebeløb, der skal betales for de forskellige koncentrationer og emballager. Den græske regering har kort og godt

anført, at det ikke er i overensstemmelse med tiltrædelsesaktens artikel 103, at der anvendes samme koefficienter for alle medlemsstater, herunder Grækenland, eftersom der skal tages særskilt hensyn til Grækenland. Det er klart, at dette ikke ville betyde noget, hvis de koefficienter, der blev anvendt, førte til de rigtige resultater, men det er blevet anført, at dette ikke var tilfældet for Grækenlands vedkommende. Den anvendte metode er desuden i strid med EØF-traktatens artikel 7 sammenholdt med artikel 40, stk. 3.

Dette argument gælder kun for tomatkoncentraterne, da der ikke blev fastsat nogen koefficienter for ferskner.

Baggrunden for den græske regerings argument er, at forarbejdningsomkostningerne er højere i Grækenland end i resten af Fællesskabet. Dette er ensbetydende med, at anvendelsen af de samme koefficienter på Grækenland bevirkede, at den støtte, der blev ydet til de græske producenter, blev nedsat uretmæssigt. Endvidere bliver forarbejdningsomkostningerne nødvendigvis højere, når emballagen bliver mindre, og halvkilo-emballagen er faktisk den, der anvendes mest. Forvridningen — og dermed også den forskelsbehandling, de græske producenter er udsat for — bliver således større, jo mindre emballagen er.

Kommissionen har ikke gjort gældende, at de anvendte koefficienter afspejlede de faktiske forarbejdningsomkostninger i Grækenland. I stedet har den hævdet, at koefficienterne er »objektive«, da de har almen gyldighed, og hensigten med dem er kun at give delvis kompensation. Desuden har den påstået, at den har baseret koefficienterne på de koefficienter, der anvendes i Portugal, et land som den i denne enseende anser for at ligne Grækenland, selv om den ikke har hævdet, at koefficienterne er de samme som dem, der anvendes i Portugal.

Kommissionen har desuden påberåbt sig tiltrædelsesaktens artikel 2, som bl.a. bestemmer, at de af Fællesskabernes institutioner vedtagne retsakter gælder i Grækenland. Den har anført, at Grækenland derfor må acceptere fællesskabsforordningerne, som de var ved tiltrædelsen, og det kan navnlig ikke anfægte det grundlag, der er vedtaget i Kommissionens forordning nr. 1610/78.

Det forekommer mig, at der ikke er grundlag for det sidstnævnte argument. Retsakter, der tidligere er udstedt af institutionerne, er underkastet de betingelser, der er fastsat i tiltrædelsesakten. Den videre anvendelse af dem er således underkastet bestemmelserne i artikel 103.

Det er klart, at denne artikel vedrører forarbejdningsomkostningerne i Grækenland og kun disse. Ligesom de omkostninger, der opstilles for referenceproduktet, skal stå i forbindelse med omkostningerne i Grækenland for dette produkt — således som Kommissionen indrømmede i sit svarskrift — forekommer det mig, at de omkostninger, der opstilles for tomatkoncentrater med et andet indhold af tørekstrakt og pakket i enheder af forskellig størrelse, skal afspejle omkostningerne i Grækenland. Det er tilladt at tage hensyn til disse omkostninger ved, at der fastsættes koefficienter, men disse skal afspejle omkostningerne i Grækenland, som ikke nødvendigvis er de samme som i resten af Fællesskabet. Den græske regering har anført, at omkostningerne var højere for mindre mængder i Grækenland end andre steder i Fællesskabet, fordi det var nødvendigt at indføre råvarer eller færdig emballage og på grund af andre forhold. De koefficienter, der blev fastsat for 1983/1984, og som var taget fra forordning nr. 1962/81, blev fastsat for Fællesskabet under ét. Det er ikke blevet hævdet, at der blev foretaget en fornyet prøvelse af forarbejdningsomkostningerne i

Grækenland for andet end referenceproduktet, og at denne fornyede prøvelse førte til netop de koefficienter, der afspejler omkostningerne i Grækenland for de mindre kvanta og andre densiteter. Det er muligt, at forskellen i drachmer mellem støtten til Grækenland og til andre medlemsstater (som udgør maksimum i medfør af artikel 103), ikke er særlig stor. Forholdsmæssigt er der imidlertid tale om en betydelig forskel, og der kan sammenlagt være tale om store beløb.

Efter min opfattelse opfyldte Kommissionen derfor ikke kravene i tiltrædelsesaktensaktens artikel 103, og forordning nr. 1615/83 bør annulleres, for så vidt som den fastsatte koefficienterne for Grækenland. Dette forhold berører ikke gyldigheden af forordning nr. 1618/83, som kun beskæftiger sig med referenceproduktet.

På den anden side forekommer det mig, at det grundlag, hvorpå den græske regering subsidiært har anfægtet anvendelsen af de samme koefficienter på Grækenland, nemlig Rom-traktatens artikler 7 og 40, stk. 3, er uholdbart. I tilfælde hvor den påståede forskelsbehandling af producenter også er en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, er artikel 40, stk. 3, i virkeligheden et konkret udtryk for den almindelige grundsætning i artikel 7, jfr. præmis 28 i dommen i sag 106/83, *Sermide* mod *Ministero del Tesoro* (Sml. 1984, s. 4209). Jeg er enig med Kommissionen, der i sit indlæg har anført, at artikel 40, stk. 3, i overgangsperioden er blevet fortrængt af tiltalelsesaktens artikel 103 på dette punkt. Artikel 40, stk. 3, finder anvendelse i overgangsperioden, medmindre andet udtrykkeligt eller indirekte bestemmes i tiltrædelsesakten. Tiltrædelsesaktens artikel 103 fortrænger faktisk artikel 40, stk. 3, i overgangsperioden, netop fordi de græske producenter omkostninger i henhold til denne bestemmelse skal vurderes særskilt fra de andre ni medlemsstaters omkostninger.

Et yderligere argument, som drøftes indgående af den græske regering, går ud på, at der ikke i betragtningerne til de pågældende forordninger er anført nogen begrundelse for, at der anvendes de samme koefficienter for Grækenlands vedkommende som for de andre medlemsstaters, eller med andre ord, at forordningerne ikke er i overensstemmelse med traktatens artikel 190. Skønt den tidligere forordning, der indfører koefficientsystemet, indeholder en tilstrækkelig forklaring på, hvorfor det blev indført, anfører de omhandlede forordninger tydeligvis ikke nogen grunde til, at de samme koefficienter kan eller bør anvendes på Grækenland, eller at den procedure, der skal følges i henhold til aktens artikel 103, er blevet fulgt. Hvis det blev hævdet, at koefficienterne tilfældigvis var de samme for Grækenland som for andre medlemsstater, burde dette have været forklaret. Subsidiært burde begrundelsen for at anvende disse koefficienter på Grækenland med henblik på artikel 103 have været anført i forordning nr. 1615/83, således at det kunne have været overvejet, om de var gyldige. Heller ikke denne konklusion gælder for forordning nr. 1618/83, fordi denne ikke vedrører koefficienter.

Grækenland har dernæst klaget over den monetære metode, Kommissionen anvendte ved beregningerne. Omkostningerne for råvaren blev for hvert enkelt produkt, der var omfattet af støttesystemet, omregnet fra de pågældende medlemsstaters valutaer, herunder Grækenlands, til en enkelt medlemsstats valuta; i det foreliggende tilfælde blev omkostningerne for råvaren omregnet til italienske grønne lire og forarbejdningsomkostningerne til italienske lire. Kommissionen hævdede først, at grunden hertil var, at Italien var det land, som var den største producent af det pågældende produkt, men da Grækenland i sin replik påstod, at Grækenland var den største producent af ferskner i sukkeropløsning, anførte Kommissionen, at den valgte ita-

lienske lire, fordi Italien var den største producent af forarbejdede frugter og grønsager, mens den valgte græske drachmer for rosiner og franske francs for svesker, eftersom disse to lande var de eneste, der fremstillede disse produkter.

Jeg mener, at Kommissionen — da den foretog de omhandlede beregninger — var berettiget til at arbejde med én valuta for de ni medlemsstater for at opnå et fælles grundlag, og at dette i hvert fald var bekvemt og måske også nødvendigt. Jeg kan ikke se, at den gjorde forkert i også at anvende den samme valuta ved beregningen af støtten til Grækenland, således at alle beløbene på ét tidspunkt var i samme valuta. Endvidere måtte Kommissionen omregne prisen i tredjelande til samme valuta, som anvendtes til andre formål, for at foretage det rette fradrag. Så længe forholdet var det (som jeg er parat til at acceptere trods Kommissionens ændrede standpunkt), at man valgte det land, der havde den største samlede produktion, gør det heller ingen forskel, at man valgte denne valuta frem for valutaen i det land, der producerer den største mængde af de frugter, der er tale om. Selv om jeg ikke finder Kommissionens forklaring på, at den ikke kunne arbejde med ECU hele vejen igennem, overbevisende, mener jeg ikke, at det er godtgjort, at Kommissionen retligt gjorde forkert i at beregne omkostningerne i lire og så omregne resultatet til ECU ved angivelsen og udbetalingen af støtten.

Den græske regerings andet argument med hensyn til dette spørgsmål er et vanskeligere punkt. Det er Kommissionens opgave at fastsætte støtten for produktionsåret 1983/1984, som både for tomatkoncentrater og ferskner løber fra 1. juli til 30. juni. Eftersom støttebeløbet skal fastsættes inden produktionsårets begyndelse (artikel 3b, stk. 6, i forordning nr. 516/77), skal omkostningerne også fastlægges inden produktionsårets begyndelse. I henhold til artikel 103 er der tale om forarbejdningsomkostningerne i Grækenland. Det er ikke blevet hævdet, at der skal gøres et forsøg på at beregne de sandsynlige omkostninger i 1983/1984 på forhånd. Argumentet har været baseret på, at det rigtige var at fastslå, hvad forarbejdningsomkostningerne udgjorde i produktionsåret 1982/1983, som stadig løb, da beregningen skulle foretages. Som vi har set, tog Kommissionen tallene for 1981/1982 og forøgede dem med inflationen for at nå frem til omkostningerne for 1982/1983. Denne beregning blev tilsyneladende faktisk foretaget i april 1983, men i hvert fald ikke senere end den 15. juni 1983, da forordning nr. 1618/83 blev udstedt. Kommissionen valgte den kurs på drachmer/lire, der var gældende på det tidspunkt, hvor beregningen af omkostningerne blev foretaget, da den omregnede omkostningerne i Grækenland til italienske lire.

Den græske regering har anført, at dette i princippet er forkert. Kommissionen burde have anvendt valutakursen på det tidspunkt, da omkostningerne påløb, ikke på det tidspunkt, da beregningen skete. Ellers bliver der ikke virkelig ækvivalens mellem omkostningerne i de to valutaer. I det konkrete tilfælde var resultatet af det, Kommissionen gjorde, alvorligt for de græske forarbejdningsvirksomheder, fordi drachmen mellem 1982 og juni 1983 var blevet devalueret fra 20,45 LIT til 17,19 LIT. Omkostningerne i Grækenland blev derfor omregnet til et beløb, der var 3,26 LIT lavere pr. drachme, end det burde have været. Desuden resulterede dette i en forskelsbehandling af de græske forarbejdningsvirksomheder, som var i modstrid med traktatens artikler 7 og 40, stk. 3, fordi den støtte, der blev ydet til forarbejdningsvirksomheder i andre med-

lemsstater i 1983/1984, var 7,3% højere end i 1982/1983, mens den støtte, der blev ydet til de græske forarbejdningsvirksomheder for 1983/1984, var 6,7% højere end i 1982/1983.

Kommissionen har anført, at det er korrekt at benytte valutakursen på det tidspunkt, hvor beregningen foretages, da gyldigheden af andre økonomiske faktorer i en given periode ellers vil blive påvirket. Desuden er det let at anvende denne metode på alle medlemsstater, og det er sandsynligt, at den udjævner de forskelle, som ellers måtte opstå.

Det er klart, at det ikke kan lade sig gøre at tage alle omkostningerne, efterhånden som de påløber, og omregne dem efter kursen på det pågældende tidspunkt, således som Grækenland på et tidspunkt tilsyneladende argumenterede for. Det er også umuligt at forsøge at beregne den sandsynlige kurs i det pågældende produktionsår.

Det er ikke så let både at finde en brugbar beregningsmetode, som ikke er besværlig, og at sikre, at tallene for omkostningerne ikke forvrides af den kurs, der anvendes, men man må så vidt muligt forsøge at opnå begge dele. Det forekommer mig, at hvis Kommissionen havde taget de faktiske omkostninger i løbet af produktionsåret 1982/1983 og udregnet et gennemsnit eller en middelværdi for året, ville det have været korrekt at tage gennemsnitskursen f.eks. af kurserne på den første dag i hver måned, eller midtpunktet mellem årets højeste og laveste kurs. Det gjorde Kommissionen imidlertid ikke. Så vidt jeg forstår, anså den inflationen for at være 19,1% på tidspunktet for beregningen. Dette var i virkeligheden inflationen i de 12 måneder, der udløb i december 1982, men den græske repræsentant udtalte på forvaltningskomitémødet, at tallet stadig var relevant. Kommissionen forsøgte således at gå ud fra omkostningerne i foråret 1983 snarere end et gennemsnit af omkostningerne og inflationen i årets løb. Da Kommissionen tog de løbende omkostninger som udgangspunkt, mener jeg, at den var berettiget til inden for sit skøn at vælge den gældende kurs, selv om denne til sidst viste sig ikke at være et fuldstændig nøjagtigt udtryk for de faktiske omkostninger i årets løb. Det er uheldigt, at denne kurs blev påvirket af en devaluering; omvendt er det ikke umuligt, at inflationen var lavere tidligere i 1982/1983 (således at omkostningerne i dette tidsrum kan have været tilsvarende højere) og at devalueringen i alle tilfælde afspejlede sig i inflationen.

Selv om jeg må tilstå, at jeg i begyndelsen fandt den græske regerings argument meget overbevisende, er jeg derfor af den opfattelse, at det ikke er blevet påvist, at der i denne henseende skete en overtrædelse af tiltrædelsesaktens artikel 103. Eftersom man anvendte inflationen og valutakurserne for de andre medlemsstater på samme måde og på nogenlunde samme tidspunkt, mener jeg heller ikke, at der er sket nogen retsstridig forskelsbehandling af græske forarbejdningsvirksomheder eller producenter.

Den græske regering har yderligere hævdet, at de anfægtede forordninger i hvert fald ikke burde have været vedtaget efter forvaltningskomitéproceduren. Den har anført, at dette er i strid med tiltrædelsesaktens artikel 103, stk. 3. Der er imidlertid intet i dette stykke, der antyder, at forvaltningskomitéproceduren ikke kan anvendes. Men kan tværtimod drage den slutning, at det system, der er indført til regulering af den fælles

markedsordning, skal anvendes, medmindre tiltrædelsesakten bestemmer noget andet. Den græske regering har heller ikke fremsat noget argument til støtte for sin påstand. Jeg mener derfor, at dette argument bør forkastes.

Det er også blevet gjort gældende, at traktatens artikel 3, litra f), sammenholdt med artikel 40, begrunder kravet om annullation af disse forordninger. Efter min opfattelse er der ikke blevet påvist noget, der støtter disse påstande.

Af de grunde, jeg har anført, mener jeg imidlertid, at artiklerne 1, stk. 2, og 6, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1618/83 bør annulleres, for så vidt angår den produktionsstøtte, der er fastsat for Grækenland, og at Kommissionens forordning nr. 1615/83 bør annulleres, for så vidt som den vedrører de koefficienter, der skal anvendes på producentstøtten for tomatkoncentrater fremstillet i Grækenland.

Kommissionen bør betale Grækenlands omkostninger.